

πυλώ πονήντα Λαίωνα ... πυλώ Λαχνοτόρα ...  
 πυλώ χαθάρη πράσινα ... τό πρώω ἄλλη ὄρα ...  
 πυλώ σαράντα μεταχίλια τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ...  
 ἄν πρίπει ν' ἀσπαινεύει κ' ἴν σὺ παικίος νά παίξει ...  
 πυλώ ἰπτά Πιστωτικαῖς ... πυλώ κ' ἔγω ἄρα  
 καὶ τὴν κακὴ μου τὴν ψυχρὴ κ' ἀνάποδὴ μου μίρα ...  
 τὴν πῆρα ... πάρτην ... ἔπεισε καὶ τοῦτο τὸ παζάρι ...  
 κ' ἔγω πυλώ τὸν ἄκαθλο, πού θύουθ θά μετ παρη ...  
 τὸν πῆρα ... βάλτον μίση που ... σὺ θίωω γιὰ τὴν Τρίτην  
 τοῦ Τριγώτου μεταχίλια καὶ τοῦ Δρυμκαίτη ...  
 τῆς πῆρα ... εἶμαι συμφωνῶς ... αὐτὰς ἐν ἔχον πίσμω  
 κ' ὅποιος ἄν παρη γρηγορεῖ εἰκίως θέλει δίσμω.

(Πολλοὶ μεσίται καὶ τοὺς δὸ τοὺς ὀφείον ἐκεῖ πῆρα  
 κ' εἰκίως ἐκ τοῦ ὀφείου τὸν ἀργύριον κανονεῖ  
 καὶ τρέχον εἰς τὸ Στάδιον μὲ τομπάκις ἄπὸν ἄρα  
 νά ἔσιν καὶ τὸν περιπάτω τοῦ Παρκαυαίτη.)

Φ. Ω! νά ἔδω τὸ Στάδιον καὶ νά τὸ μονοπάτι,  
 πού ὄω ἡμερόνικτα εἰκίως ἐπερπάται.  
 Νά κ' ὁ μικρός ὁ κερφενεῖ, νά κ' ἡ γωνιᾷ εἰκίνη,  
 πού κάπω κάπω κ' ἄθιξ ὀλασκουήν νά πίνη,  
 νά κ' ὁ πωγός ὁ κερφενεῖς, πού μίση ἄντάρη  
 εἰς τὰ πρῶτὰ του ἔβαλε ἀκαὺμ μὴ πεντάρη,  
 γιὰ τὸ νῆο θέσμη σάν ἤπρην χαμηρὴ  
 πολλὰς κυρίας ἔτρεχαν μὲ γόδας καὶ ταμπίρη,  
 καὶ πῶς ἤγαναν πικρὰ μὲ τὸ Σγολεῖο τῆς ἀσκίαις  
 καὶ κλαμπουρὴς ἔλαγαν κ' οἱ ἔξωποι κ' οἱ βλάκας,  
 μὰ καὶ κυρίας κομ' ἰλ φὸ καὶ κόσμος ὅπως πρέπει  
 ἐκάθοντο περιεργὸς τὸν μάρτυρα νά βλέπει,  
 κ' ἔσιγναξ' ἄπὸ Στάδιον ἐλόκληρος ἡ πόλις  
 κ' ἄπ' τῆ δουλειᾷ ἄν ἔστικε στιγμὴ ὁ κερφενεῖς.  
 Ω! νά ἔδω τὸ Στάδιον, ὅπου ἀκαὺμ δέξιμα  
 τοῦ πεζοπόρου τοῦ Ψηλοῦ τὰ χαγαρμῖνα ἴγνη,  
 πού ἀπάθης ἄτὰ σβόλια κ' ἔμπρος ἄπὸ κάθε φύλο  
 ἀλόνει νυχθημερόν σάν ἄλλω ἄπὸ μύλο,  
 κ' ἔγω τὴν νύκτα ἔξωπῶν μ' ἀνθρωμῖνην κόμην  
 μονάξος ἄπὸ κρεβάτι μου τοῖκατὰ ἐσκεπτόμην.  
 Αὐτὴ τὴν ὄρα, πού κ' ἔγω ἄπὸ στρώμα μου κοιμώμαι  
 καὶ τῆς ζωῆς τὰ βάρσκα ὀλίγων ἐνθουμώμαι,  
 ὑπάρχει ἕνας ἀνθρωπος, πού ἄπὸ τῆς νυκτὸς τὰ γιὰ κ'  
 γύρω τριγύρω περπατᾷ χωρὶς νά ζεπαγιάζῃ,  
 κ' ἔνθ τὸ πᾶν σιωπῶλον κ' ἀμίρμινον ὑπνώττει  
 αὐτὸς γρηφὴ μακρὸς μακρὸς σάν φαντασμα ἄτὰ σκότι,  
 καὶ ὀίως λόγος μαρτυρεῖ καὶ ρεῖθι ἐν εἰρήνῃ  
 κ' ἔχει μονάχη του τροφὴ κανένα μανταρίνι,  
 καὶ μῶλις μίς ἄπὸν κερφενεῖ πλάγιόσθ' ἄπὸν ὄρα  
 εἶδος ζενασκονέεται καὶ πῆρει πάλι ὄρα,  
 κ' ἀναμετρεῖ τοῦ ὄρομου του τὰ ὄψη καὶ τὰ βᾶθη  
 ἄν καὶ τοῦ λίνε οἱ γιαιτορὶ πῶς εἰμπερὶ νά πάθῃ,  
 κ' ἄπὸ τὸν κόπο τὸν πολὺ καὶ τὸ πολὺ νυκτερὶ  
 τὸ πρόσωπόν του γίνεταί ὡς εἶδος θεακροκίρι,  
 μηδὲ ἀνάγκη φυσικὴ τὸν ἐνοχλεῖ καθέλου,  
 κ' ἄν πῶς ἔξωκον βροχὴ ἐκ τοῖφρανεῖου θέλου  
 εἶν' ἔταμω νά τριγυρνᾷ ἄπὸ Στάδιον μ' ὀμπρῖλα  
 καὶ νά μὴν παύσῃ μὰ στιγμὴ αὐτὸ τὸ σῦρε κ' ἔλα,

καὶ κάποτε θεμακίναται καὶ κάποτε κρούει  
 καὶ ἀπλοῦς κ' ἀντίστροφος ἰθύνει καὶ ξιρόνει,  
 καὶ τὸν πολὺν ἰθρύτω τὸν ἀτάρχος σρουγγίει  
 χωρὶς νά βγάξῃ τοιμοσὴ καὶ ὀίως νά γογγύῃ,  
 καὶ βλεῖται τὸν Ἀκρόπολιν καὶ ἄπὸν τὴν Παλλάδα,  
 καὶ πότε πότε τοῦρεται καμμὰ μικρὴ ζαλάδα,  
 καὶ τὸν εἰρὴν κ' ἡ γερωνὴ μὲ μᾶττα ρουσκωμένα  
 καὶ περπατᾷ καὶ περπατᾷ μὲ κίλικους ὀίλικους  
 ὡσάν νά τοῦ ἐπιβάλε κανένα δικαστήριον  
 εἰκίνο τὸ πρωτοφανὲς κ' ἀνέκουστον μαρτύριον.  
 Κ' ὅμως αὐτὸ τὸ βάρσκα εἰκίνο τὸ τραβᾷ  
 μόνο καὶ μόνο γιὰ νά ἔσιν τὸν κόμμου τὰ στραβᾷ  
 ὅτι κ' ἔμεις δεξάζομεν τὰς ἱεράς μας θήκας  
 κ' ὅτι προγόνους ἔχομεν τοὺς Ὀλυμπιονίκας.  
 Ω! νά ἔδω τὸ Στάδιον καὶ νά τὸ μονοπάτι,  
 πού ὄω ἡμερόνικτα εἰκίως ἐπερπάται.  
 Ὅλα τὰ ἔλα... τὰ βουνα, τὸ Πλοσσοῦ ἡ ξίρα,  
 κ' ὁ πεζοπόρος μοναχᾷ ἄν βῆσαιτ' ἔδω πῆρα.  
 Π. Νά καὶ τὸ ξύλο, Φασκολλῆ, πού τώρα θά σὶ δέρω  
 καὶ θά σὶ κάμω νά πηδᾷ ἄπὸ Στάδιον τριγύρω.

### Ἐκαὶ ὀίλιγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γράνητος Ἀθινοπούλος, γνωστός ἀπὸ τὴν κίλιν  
 καὶ πρῶτος πῶν φραγκοκρατῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄπὸν,  
 πολλὰ καρίσθη ἔργα κανονιστὰ τῶν χριστιανῶν,  
 πού ἄν τὸ σθεῖρε εὐλοκὰ ὁ πανδοκλαμὸς γρῖνος.  
 Μὰ τώρα συνεταιρὸς του κ' ὁ ἀδελφὸς του μίνο,  
 ὅπου κανεῖ ἄπὸ κόμμου μ' αὐτὸν δὲν παραγίναται,  
 καὶ θαύματα ἐποδοῦσι εἰς κοπιτικὴς περιστάσεις  
 ἄπὸν Βίνετο τὸ Καπέστωμα, γνωστοῖς εἰς τὸ Παρίσω.  
 Τίτωσ φραγκοκρατῶν δὲν εἶναι παῖτε γίλα...  
 τὸ ρεῖθμὸν τοῦ ἐντελεῖ, τὸ κόμμου τὸν τρέλλα.  
 Σὶ κίλει Ἀθινοπούλος; ... εἶσαι καλὰ κομμῖνος...  
 εἰ ρεῖθι Ἀθινοπούλος; ... εἶσαι καλὰ ραμμένιος.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἐταιρίᾳ  
 πῶν γενικῶν Ἀσφαλίων, κληθῖσα ΕΘΝΙΚΗ,  
 καὶ ὄσως εἰλίγας ἀληθῆς θερηφί φιλοπατρία  
 ἔς τρίτην ὄσον τῶνον ν' ἀσφαλίωσον εἰκαί.  
 Ἡ καθεμὴν Τρίτη εἰς κατὴν ἔχει μέρος  
 καὶ μέγιστον καὶ θερηφί τοῦ πρώτου παραδῶν,  
 κ' ἔς σπείδον πρὸς ἀσφάλειαν ἰτην ΕΘΝΙΚΗΝ ἔγκληρον  
 κ' εἰκίως πού δὲν θέλει ἄπὸ πῶμα του παροῦσι.  
 Ἀσφάλεια κατὰ πῶρος, τίς τίς καὶ τίς θαλοσῶνα,  
 καὶ πῶν παντελῶν συμφορῶν, ὅπου γεννᾷ ἡ πλάσις,  
 ἀσφάλεια εἰς σοφίαν κ' ἀπρόστα συμβῆντα,  
 ἀσφάλεια ἄπὸ εἶναι σὺς, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.  
 Πλὴν μελετήσας κ' ὁ ΡΗΜΘΙΟΣ τὸ Καταστατικὸν  
 καὶ κῆδε τοῦ ἀσπῆροσσοῦ εἰς κατὴν θ' ἀσφάλισον,  
 ἄν καὶ ὁ ρίκετος Ἑπιτροπὸς πῶν Ἐουσερκῶν,  
 ὅπου μίς βγάει τὴν ψυχὴν ὡς ἔσιν νά μ' αἰθῆσῃ  
 σπουδαία Νομοσέχεια ὑπεῖδαν ἰσχυρῶς,  
 μὲ τὸ ἰσοπλίσθημα ἄσφαλιστὸν τὸ κρῆτος.  
 Ἀσφάλειαν ἔ' εἶλα σὺς ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρυτῶν...  
 ὅδὸς Σταδίου, κίριος, ἄπὸν Ἀλειῶν τὸ σθεῖρι.



Ὁ Ρωμῆός γνωστός σὺς κάνο — καὶ τὸ σθεῖρι μου ἀνέθη,  
 ἄπὸν Νεάπολιν ἀπᾶνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σωματίου  
 μὲ ἐνοθεσῖο ἔδω, — ἔδω ἄπὸ λαὸν τρεῖς ἄπὸ ἔδω,

μὲ κημῖνος μὲ μὴ μᾶνδρα — μὲ μετὰ ὀικοδομῆ,  
 καὶ μὴ χῆρα ὀίως ἄθωρος, — πούταν ἄλλετα ραμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὀδὸς τοῦ Προστατίου, κοινοκρῶς πόλις.